

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 75/2016-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] – Stavebně obchodní firma Hodonín, Měšťanská 9, Hodonín, Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Lužická 7, Bratislava, pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenia čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 17 a čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 14 C 1/2011 z 24. februára 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co 85/2012 z 18. júna 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 418/2013 z 26. februára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] – Stavebně obchodní firma Hodonín, Měšťanská 9, Hodonín, Česká republika (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a ustanovenia čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 17 a čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 14 C 1/2011 z 24. februára 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co 85/2012 z 18. júna 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 418/2013 z 26. februára 2015 (spolu ďalej aj „namietané rozhodnutia“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu sa žalobou pôvodne podanou so svojou manželkou domáhal určenia, že rekreačná chata v katastrálnom území Štrba zapísaná na [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nehnutelnosť“) patrí do ich bezpodielového spoluvlastníctva. Okresný súd v tomto konaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 11 C 638/2002 tak, že žalobu sťažovateľa a jeho manželky zamietol z dôvodu, že v konaní nebol preukázaný naliehavý právny záujem na požadovanom určení [§ 80 písm. c) Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“)]. Krajský súd následne uvedený rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil rozsudkom sp. zn. 1 Co 30/2007, 1 Co 31/2007 zo 17. decembra 2007, keďže sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu, ktoré považoval za vecne správne. Najvyšší súd ako súd dovolací uznesením sp. zn. 3 Cdo 249/2008 z 25. júna 2009 napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení najvyšší súd uviedol, že súd prvého stupňa žalobu zamietol, lebo žalujúca strana nepreukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení, no odvolací súd založil svoj rozsudok na opačnom závere. Keďže odvolací súd po

konštatovaní procesnej prípustnosti žaloby v zmysle § 80 písm. c) OSP prvostupňové rozhodnutie nezrušil, ale pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti žalobou uplatneného nároku, odňal žalobcom možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Potom ako bola vec najvyšším súdom vrátená na ďalšie konanie krajskému súdu, krajský súd ako súd odvolací zrušil prvostupňové rozhodnutie okresného súdu a takisto vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 14 C 1/2011 z 24. februára 2012 zastavil konanie o návrhu sťažovateľovej manželky (z dôvodu späťvzatia) a pripustil zmenu petitu žaloby v tom zmysle, že nehnuteľnosť patrí do výlučného vlastníctva sťažovateľa (žalobcu). Okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol namietaným rozsudkom sp. zn. 14 C 1/2011 z 24. februára 2012. O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd namietaným rozsudkom sp. zn. 19 Co 85/2012 z 18. júna 2013 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd namietaným uznesením sp. zn. 3 Cdo 418/2013 z 26. februára 2015 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné podľa ustanovenia § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP.

4. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: *«V tejto sťažnosti preukazujeme to, že súdy konali v rozpore s ustanoveniami zákonov, Ústavy Slovenskej republiky, Listiny základných práv a slobôd „ako ústavný zákon“, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čo malo za následok nesmierne dlhotrvajúci spor, ktorý po 17,5 roku bol a je skončený na všeobecných súdoch „nespravodlivými rozhodnutiami“ v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čo malo za následok (aj) porušenie čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru.»*

Sťažovateľ tvrdí, že vlastníctvo k nehnuteľnosti, ktorého určenia sa v súdnom konaní domáhal, bolo „podvodným“ spôsobom bez vkladu schopnej alebo záznamovej listiny prevedené na v konaní žalovaného správcu konkurznej podstaty [REDAKOVANÉ]. Ďalej v sťažnosti uvádza: *«Uznesenie č.k. NC 515/98, ktoré bolo použité na prepis vlastníctva: Príloha č. 9, ktorým bolo rozhodnuté: „Zakazuje odporcovi“ !! To nebolo možné !?. Takýto postup v konečnom zúčtovaní prinieslo SKP, [REDAKOVANÉ] odmenu za predaje*

(majetku sťažovateľa) viac ako 65 mil. Sk. (2.157.604,72 €)!!? A takouto listinou bol aj „Návrh na vklad z 16.11.1998 a žiadosti pod Z 3967/98 (- príloha č. 11).

Z vyššie uvedeného a v spise založených listinných dôkazov je dokázané, že sťažovateľ využil všetky riadne a mimoriadne opravné prostriedky nápravy na to, aby zvrátil tento nezákonný stav (podvodu) pri strate vlastníctva. V dôsledku nezákonného postupu SKP a konkurzného súdu, sťažovateľ vo veku 73 rokov sa dostal do stavu finančnej núdze a ako dôchodca „zdravotne postihnutý“ nie je schopný iniciovať a platiť náklady spojené s „bránením svojich základných ľudských práv“ na súdoch v SR...

Pretože, ani jeden z konajúcich všeobecných súdov sa nevysporiadal s touto najzákladnejšou otázkou „nezákonného prepisu vlastníctva“ na SKP (viď príloha č. 11 a 14 por. č. 2/1), tento prevod súdy ponechali bez povšimnutia. S touto otázkou, sa nevysporiadal ani jeden zo súdov I. a II. stupňa a nevysporiadal sa ani dovolací súd v konaní č. 3 Cdo 418/2013 (príl. č. 8).

Tvrdenie predsedu senátu, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodit' z ust. §238 a 237 O.s.p., bolo nesprávne, preto je potrebné, aby ústavný súd v zmysle § 56 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z.z. toto uznesenie sp.zn. 3Cdo 418/2015 zrušil.»

5. Sťažovateľ svoju sťažnosť ďalej odôvodňuje tým, že «odvolací súd pojednával vec bez riadneho predvolania na pojednávanie a rozhodol dňa 18.06.2013 rozsudkom v neprítomnosti sťažovateľa čo má ten dôsledok, že sťažovateľovi ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom, čo malo za následok porušenie nielen ust. § 237 písm. f) O.s.p., ale porušili aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru. ...

Tieto zásady súdneho konania, dovolací súd v rozhodnutí č.k. 3 Cdo 418/2013 nemohol prehliadnuť, pretože k zmene vlastníctva nikdy nedošlo a nemohlo dôjsť na základe „zrušeného predbežného opatrenia“ (príloha č. 10 a 11) . Pre takýto právny úkon na zmenu vlastníctva, chýbal základný listinný dôkaz a to „záznamuschopná“ alebo „vkladuschopná“ listina. Ani jedno z rozhodnutí, na ktoré v návrhu zo dňa 16.11.1998 (príloha č. 10 str. 2) SKP poukazuje, nie je listinou spôsobilými na prevod - zmenu vlastníctva v katastri nehnuteľností. To snád', dovolací súd vedel, o čom nepochybujem!...

Medzi takéto vady patrí skutočnosť, že aj rozhodnutie dovolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že pri vykonávaní

dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona, Ústavy (čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a Dohovoru čl. 6, 13, 17 a 41), že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal len zo stavu ako ho nesprávne zistil súd prvého a potvrdil odvolací súd bez toho, že by postupoval v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako nestranný a nezávislý súd zriadený zákonom.».

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Právoplatným uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 3 Cdo 418/2013 zo dňa 26.02.2015 ktorým bolo dovolanie proti rozsudku Krajského súdu Prešov č.k. 19 Co 85/2012-126 z 18.06.2013 a proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 14 C 1/2011-107 z 24.02.2012, boli porušené základné ústavné práva sťažovateľa: [REDAKOVANÉ]-Stavebné obchodní firma Hodonín, Měšťanská č. 9, 695 01 Hodonín, IČO 10579281 a to hlavne, jeho právo na základnú obranu podľa čl. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy, ako i jeho základné ľudské práva podľa čl. 6, 13, 17, 41 a násl. Dohovoru, porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 418/2016 zo dňa 26.02.2015 sa zrušuje a zrušuje sa aj Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19 Co 85/2012-126 zo dňa 18.06.2013 a vec vracia opätovne na rozhodnutie Okresnému súdu v Poprade v konaní sp.zn. 14 C 1/2011.

3. Žiadame, aby ÚS SR v zmysle § 56 ods. 5 zák. č. 38/1993 Z.z. po zrušení právoplatných rozhodnutí: Rozsudku Okresného v Poprade č.k. 14 C 1/2011-107 z 24.02.2012, Rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 19 Co 85/2012 z 18.06.2013 a Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3 Cdo 418/2013 z 26.02.2015, doručeného dňa 26.03.2015, ktorými boli porušené základné ľudské práva podľa čl. 6, 13, 17, 41 a násl. Dohovoru, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 20000-€, ktorú sumu sú povinní porušovatelia spoločne a nerozdielne vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jozefa Holiča, č.ú. [REDAKOVANÉ] vedeného v SLSP, a.s.

4. ÚS SR, sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 323,52 € ktorú sumu sú povinní porušovatelia: Okresný súd v Poprade, Krajský súd v Prešove a Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave zaplatiť na účet právneho

zástupcu sťažovateľa JUDr. Jozefa Holiča, č.ú. [REDACTED] vedeného v SLSP, a.s. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom a účinnom do 31. decembra 1992 ak sa nehnuteľná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo účinnosťou zmluvy; na jej účinnosť je potrebná registrácia štátnym notárstvom.

11. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Podľa čl. 1 ods. 2 Slovenská

republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

16. Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto Dohovore sa nemôže vykladať ak, akoby dávalo štátu, skupine alebo jednotlivcovi akékoľvek právo vyvíjať činnosť alebo dopúšťať sa činov zameraných na zničenie ktoréhokoľvek z tu priznaných práv a slobôd alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než to Dohovor ustanovuje.

17. Podľa čl. 41 dohovoru ak súd dospeje k záveru, že bol porušený dohovor alebo jeho protokoly, a ak vnútroštátne právo dotknutej Vysokej zmluvnej strany umožňuje len čiastočnú nápravu, súd prizná v prípade potreby poškodenej strane spravodlivé zadosťučinenie.

18. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho práv podľa už uvedených článkov ústavy a dohovoru, ku ktorým malo dôjsť rozhodnutiami a postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Sťažovateľ namieta, že k prevodu vlastníckeho práva na žalovaného došlo

podvodom bez vkladu schopnej listiny, s čím sa konajúce súdy nevysporiadali. Odvolací súd konal vo veci sťažovateľa v jeho neprítomnosti, čím mu bola ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom. S uvedenými pochybeniami okresného súdu a krajského súdu sa najvyšší súd, ktorý bol súdom dovolacím, nevysporiadal a pri rozhodovaní vychádzal z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a ustanovenia čl. 1 ústavy a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 17, čl. 41 a nasl. dohovoru rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 14 C 1/2011 z 24. februára 2012

19. Vo vzťahu k časti sťažnosti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu ústavný súd pripomína, že podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sa namieta, sa možno domôcť využitím dostupných aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 103/02, II. ÚS 562/2011).

20. Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Toto svoje právo aj využil. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov proti rozhodnutiu okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti namietajúcej rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 1/2011 z 24. februára 2012 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 19 Co 85/2012 z 18. júna 2013

21. Ústavný súd sa v okolnostiach veci zaoberal otázkou prípustnosti sťažnosti v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu. V tejto časti ústavný súd uvádza, že lehotu na podanie sťažnosti proti rozsudku krajského súdu považoval za zachovanú, a to v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k rozsudku krajského súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, IV. ÚS 58/2011, I. ÚS 591/2014). Uvedené vyplýva aj z uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 685/2013 z 13. novembra 2013, ktorou bola sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu odmietnutá pre neprípustnosť.

22. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

23. Ústavný súd uvádza, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07). Aj keď sťažovateľ v petite svojej sťažnosti ako porušený označil celý čl. 6 dohovoru, z obsahu argumentácie obsiahnutej v odôvodnení jeho sťažnosti vyplýva, že namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, tak ako je obsiahnuté v odseku 1 tohto článku dohovoru.

24. Ústavný súd preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 19 Co 85/2012 z 18. júna 2013, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

«Vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom. Ak sa vlastníctvo nadobúda rozhodnutím štátneho orgánu, nadobúda sa vlastníctvo dňom v dňom určeným, a ak určený nie je, dňom právoplatnosti rozhodnutia (§132 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení zmien a doplnkov). Ak sa nehnuteľná vec prevádza na základe zmluvy, nadobúda sa vlastníctvo účinnosťou zmluvy; na jej účinnosť je potrebná registrácia štátnym notárstvom (§ 133 OZ v znení účinnom od 01.01.1992 do 31.12.1992).

Návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ O.s.p.).

Vkladom spoločníka je súhrn peňažných prostriedkov a iných peniazmi ocenených hodnôt, ktoré sa spoločník zaväzuje vložiť do spoločnosti a podieľať sa ním na výsledku podnikania spoločnosti. Ak sa vkladá podnik alebo jeho časť, použijú sa, pokiaľ sa týka prechodu práv a povinností, primerane ustanovenia o zmluve o predaji podniku (§ 59 ods. 1, 4 Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení účinnom od 1.1.1992).

Ak sa majú poskytnúť nepeňažné vklady, musí sa v spoločenskej zmluve uviesť predmet vkladu, spôsob určenie jeho ceny v peniazoch a suma, ktorou sa započítava na vklad spoločníka (§109 ods. 3 cit. Obchodného zákonníka).

Vlastnícke právo k veciam, ktoré sú zahrnuté do predaja, prechádza z predávajúceho na kupujúceho účinnosťou zmluvy. Vlastnícke právo k nehnuteľnosti prechádza registráciou

podľa osobitných predpisov. Ustanovenia § 444 až 446 platia obdobne (§ 483 ods.3 cit. Obchodného zákonníka).

Prvostupňový súd zásadne správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Je treba predovšetkým uviesť, že navrhovateľ môže mať naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá v katastri nehnuteľnosti je evidovaná na LV ako vlastníctvo iného subjektu. Správne prvostupňový súd poukázal vo svojom rozsudku na rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 170/1996, ktorý nadobudol právoplatnosť 09.07.1997 a ktorým súd určil, že odporca v 1. rade [REDAKOVANÉ] - Stavebno-obchodná firma A - Z Bratislava, zmenou spoločenskej zmluvy zo dňa 23.11.1992 o založení spoločnosti s ručením obmedzeným, Želstav A - Z, vzniesol majetok v rozsahu podľa čl. IV bod 5 zmeny spoločenskej zmluvy, ako aj poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obo 62/2003, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, t.j. rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 81 Cb 80/97-859, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu na vylúčenie veci (aj nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania) z konkurznej podstaty úpadcu Želstav A - Z spol., s. r. o., Štefánikova 15, Bratislava. Aj odvolací súd v prejednávanej veci je toho názoru, že bolo nepochybne preukázané, že navrhovateľ majetok (vrátane nehnuteľnosti - chaty evidovanej na [REDAKOVANÉ] Katastrálne územie Štrba, okrem nehnuteľnosti a to Rekreačné stredisko Stará Lesná evidované v [REDAKOVANÉ] a lodenice Senec evidované v [REDAKOVANÉ] ktorý navrhovateľ získal zmluvou o predaji časti podniku „z 30.04.1992, od Federálneho fondu Národného majetku ČSFR, platne a účinne vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti Želstav A - Z, s. r. o., Štefánikova 15, Bratislava. Na právnom úkone tejto zmeny, či zmien spoločenskej zmluvy firmy Želstav A - Z, s.r.o. sa vedome podieľali všetci vtedajší spoločníci firmy. Štátne notárstvo Bratislava I túto zmenu spoločenskej zmluvy zaregistrovalo dňom.28.12.1992 pod č. [REDAKOVANÉ] Uvedeným dňom zmena spoločenskej zmluvy nadobudla právoplatnosť a stala sa právne účinnou. Stala sa vkladu schopnou listinou, nakoľko registráciou zmeny spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom bola splnená zákonná požiadavka v zmysle § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení z roku 1992. Teda vlastníctvo k celému vnesenému majetku tak hnutel'nému i nehnuteľnému prešlo na úpadcu, teraz odporcu v 1. rade v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, dňom registrácie zmeny spoločenskej zmluvy spoločnosti Želstav A - Z, s.r.o. Bratislava, Štefánikova ulica č.15. Odvolací súd preto sa

stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom tento poukazuje na rozsudky Najvyššieho súdu SR č. 2 Obo 170/96 a 6 Obo 62/03, v ktorých bolo jednoznačne konštatované, že navrhovateľ platne vniesol okrem iného aj majetok, ktorý je predmetom tohto konania, ako nepeňažný vklad do majetku Želstav A - Z, spol. s.r.o. Štefánikova 15, Bratislava. Navrhovateľ tým stratil vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti. Predmetná nehnuteľnosť preto nemôže patriť do jeho vlastníctva.

K odvolacím námietkam navrhovateľa odvolací súd dodáva, že nie je možné súhlasiť s jeho tvrdením, že rozsudok súdu prvého stupňa nie je jasný, presvedčivý, nepreskúmateľný a preto je potrebné ho zrušiť. V odôvodnení napadnutého rozsudku je jednoznačne uvedené, že predmetnú nehnuteľnosť navrhovateľ vniesol ako nepeňažný vklad do spoločnosti Želstav A-Z, s.r.o., Štefánikova 15, Bratislava, zmenou spoločenskej zmluvy, ktorú registrovalo Štátne notárstvo Bratislava I. dňa 28.12.1992 pod číslo [REDAKOVANÉ]. Tým vlastníctvo k celému vnesenému majetku prešlo na úpadcu a navrhovateľ tak stratil vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti.

Ani ďalšia odvolacia námietka, že súd prvého stupňa nerešpektoval výroky rozhodnutím NS SR nie je dôvodná. Súd prvého stupňa správne poukázal na rozsudky NS SR č. 20bo/170/96 a 6Obo/62/03, ktorými bolo jednoznačne konštatované, že navrhovateľ platne vzniesol okrem iného aj predmetný majetok ako nepeňažný vklad do majetku Želstav A - Z, s.r.o.. Uvedeným teda navrhovateľ stratil vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti, ktorú nadobudol odporca v 1/ rade, a ktorý ako vlastník s ňou mohol nakladať, a to aj tak, že ju previedol na odporcu v 2/ rade a tento na odporcov v 3/ a 4 / rade. Nie je možné teda súhlasiť s odvolateľom, že uvedené prevody sú absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle §39 OZ, nakoľko jeho tvrdenie nebolo preukázané...

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdil.»

25. Z už uvedeného odôvodnenia rozsudku krajského súdu ústavný súd zistil, že krajský súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, ktorý vo veci sťažovateľa rozhodoval ako súd prvého stupňa. Z tohto odôvodnenia krajského súdu a všeobecnými súdmi vykonaného dokazovania je zrejmé, že k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zo sťažovateľa na spoločnosť Želstav A-Z, s. r. o., došlo vnesením

nepenažného vkladu, ktorý tvorila nehnuteľnosť, do spoločnosti, v ktorej bol sťažovateľ spoločníkom. Vklad bol realizovaný na základe zmeny spoločenskej zmluvy spoločnosti, na ktorej sa podľa výsledkov vykonaného dokazovania podieľali všetci vtedajší spoločníci spoločnosti, teda aj sťažovateľ. Za splnenia zákonných podmienok registrácie zmeny spoločenskej zmluvy štátnym notárstvom, tak ako to v roku 1992 upravovalo znenie ustanovenia § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka, došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na spoločnosť. Túto skutočnosť navyše potvrdzuje, ako vyplýva z odôvodnenia krajského súdu, aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Obo 62/2003, ktorým najvyšší súd v druhom stupni rozhodoval o žalobe sťažovateľa na vylúčenie veci z konkurznej podstaty, potom ako bol na spoločnosť Želstav A-Z, s. r. o., vyhlásený konkurz a ktorým bolo taktiež potvrdené, že k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na spoločnosť platne došlo zmenou spoločenskej zmluvy tejto spoločnosti a jej následnou registráciou na štátnom notárstve.

26. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05, I. ÚS 655/2014).

27. Podľa ústavného súdu sťažovateľom namietaný rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad relevantných ustanovení a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia týchto ustanovení, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol východiská, na základe ktorých postupoval v danej veci, jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, pričom výklad a aplikácia dotknutých ustanovení právnych predpisov bola vykonaná ústavne súladným spôsobom.

28. Obsahovým základom práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, I. ÚS 16/2012).

29. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa namietajúcu porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia týchto práv, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 418/2013 z 26. februára 2015

30. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa je rozhodnutím procesného charakteru, ktorým najvyšší súd nerozhodoval v merite veci. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa ako mimoriadny opravný

prostriedok z procesných dôvodov ako procesne neprípustné. Opätovne, odkazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99), ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu sa lehota na podanie ústavnej sťažnosti považuje za zachovanú aj vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, ako je už uvedené a ako to vyplýva aj z uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 685/2013 z 13. novembra 2013 (bod 21).

31. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 3 Cdo 418/2013 z 26. februára 2015 v podstatnom uviedol:

„V prejednávanej veci dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale proti takému potvrdzujúcemu rozsudku, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.; dovolanie žalobcu preto podľa týchto ustanovení nie je prípustné.

Najvyšší súd už síce v tejto veci rozhodoval, avšak právne záväzné závery, ktoré zaujal vo svojom zrušujúcom uznesení z 25. júna 2009 sp. zn. 3 Cdo 249/2008, sa týkali iba porušenia zásady dvojinštančnosti konania a dôsledkov tejto procesnej nesprávnosti. Zo spisu vyplýva, že najvyšším súdom vytýkaná vada bola v ďalšom konaní odstránená. Nič nenasvedčuje tomu, že by prvostupňový alebo odvolací súd záväzný právny názor dovolacieho súdu vyslovený v prejednávanej veci nerešpektovali a že by sa od neho odchyľili. Vzhľadom na to dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 2 O.s.p. Prípustnosť podaného dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, v ktorom došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným...

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, e/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

K námietke sťažovateľa, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. d) OSP, teda že išlo o prekážku rozsúdenej veci, najvyšší súd uviedol: „Z obsahu spisu nevyplýva, že by konaniu v tejto veci predchádzalo iné občianske súdne konanie, ktoré sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Vo veci vedenej na Okresnom súde v Hodoníne pod sp. zn. 7 C 669/96, na ktorú poukazuje dovolateľ, uplatnila jeho manželka (ako žalobkyňa) voči [REDAKOVANÉ] (ako žalovanému), nárok na určenie neplatnosti právneho úkonu, ktorým jej manžel ako spoločník ŽELSTAV, A-Z, s.r.o. vniesol do tejto spoločnosti ako nepeňažný vklad majetok získaný na základe zmluvy o predaji podniku z 30. apríla 1992. Ide teda o vec s odlišnými účastníkmi a odlišným predmetom konania. Námietka žalobcu o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. je preto neopodstatnená.“

S tvrdením sťažovateľa, že mu bola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP] sa najvyšší súd vysporiadal takto: „O procesnú vadu takejto povahy ide len vtedy, keď súd neumožnil účastníkovi vykonať v priebehu konania práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom... Zo spisu nevyplýva, že by žalobcovi bolo odňaté niektoré z uvedených procesných práv...“

Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z toho dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 237 O.s.p.

Námietka žalobcu o postupe súdov nižších stupňov súvisiaca s nevykonaním dôkazov nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je ani postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).“

Vo vzťahu k námietke nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu sa najvyšší súd vyjadril, odkazujúc jednak na judikatúru ústavného súdu, ako aj na judikatúru

najvyššieho súdu: „Za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil tvoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), teda nie vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru... dovolací súd uzatvára, že i keby dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prípadne nepreskúmateľné (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohlo by to založiť prípustnosť dovolania žalobcu, lebo nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu nie je vada konania uvedená v § 237 O.s.p.“

Sťažovateľ tvrdil, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom aj tým, že bolo rozhodnuté bez pojednávania a v jeho neprítomnosti. Najvyšší súdu uviedol: „V danom prípade súd prvého stupňa žalobcu riadne predvolal na pojednávanie 24. februára 2012 (viď doručenkú na č.l. 89 spisu). Žalobca podaním z 20. februára 2012 (č.l 99 spisu) požiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní, nepožiadala ale o jeho odročenie (obsah tohto podania dokonca nasvedčuje tomu, že sám počítal s tým, že pojednávanie sa uskutoční aj v jeho neprítomnosti). Postup súdu prvého stupňa, ktorý v tejto procesnej situácii vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, bol v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p.

... v prípadoch uvedených v § 214 ods.1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V danom prípade: a/ odvolací súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a d nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Postup odvolacieho súdu teda zodpovedal ustanoveniu § 214 ods. 2 O.s.p. a nemal za následok procesnú nesprávnosť v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.“

Sťažovateľ namietal aj existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. g) OSP, keď podľa jeho tvrdenia napadnutý rozsudok odvolacieho súdu predstavoval len rozhodnutie predsedníčky senátu krajského súdu, ktorý vo veci rozhodoval. Najvyšší súd sa k tomu vyjadril: «So zreteľom na podstatu predmetnej námietky žalobcu najvyšší súd, postupujúc podľa vyššie uvedených ustanovení Správovacieho poriadku, vyžiadal z Krajského súdu v Prešove zberný spis zn. 19 Co 85/2012... otvoril... obálku, v ktorej sa nachádza zápisnica o hlasovaní členov odvolacieho súdu... Zo zápisnice o porade a hlasovaní senátu vyplýva, že ju podpísali všetky menované sudkyne a za prijatie tohto rozhodnutia hlasovali tak predsedníčka senátu odvolacieho súdu, ako aj obe jeho členky.

Na tomto základe dospel dovolací súd k záveru, že aj táto dovolacia námietka je neopodstatnená.

Sťažovateľ v dovolaní namietal aj procesné vady v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p., no podľa odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu „Dovolací súd môže ale pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia takejto povahy len vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Tzv. iná vada je síce relevantný dovolací dôvod, sama o sebe ale (i keby k nej skutočne došlo) prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, k vade tejto povahy došlo alebo nedošlo (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.“»

A napokon vo vzťahu k sťažovateľom namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci najvyšší súd uviedol: „Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c) O.s.p.), ktorý ale môže byť úspešne uplatnený iba v procesné prípustnom dovolaní. Samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v ustanovení § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.“

Najvyšší súd teda dospel k záveru, že „prípustnosť dovolania žalobcu z § 238 a § 237 O.s.p. nemožno vyvodiť, dospel najvyšší súd k záveru, že jeho opravný prostriedok

je procesné neprípustný. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.“.

32. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť, či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02, I. ÚS 46/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010).

33. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže všeobecný súd porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. II. ÚS 182/2010, III. ÚS 25/2011). Podľa názoru ústavného súdu je postup najvyššieho súdu v sťažovateľovom prípade v súlade s procesno-právnou úpravou (v danom prípade s Občianskym súdnym poriadkom), keď po zistení, že nie je daný žiaden z dôvodov podľa § 237 a § 238 OSP, dovolací súd napadnutým uznesením sťažovateľovo dovolanie odmietol pre neprípustnosť (III. ÚS 539/2011).

34. Ústavný súd tak na základe uvedeného dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, pričom spôsob odôvodnenia uznesenia nie je v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu a nemožno mu vyčítať arbitrárnosť.

Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 418/2013 z 26. februára 2015 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 13, čl. 17 a čl. 41 a nasl. dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 19 Co 85/2012 z 18. júna 2013 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 418/2013 z 26. februára 2015

35. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, IV. ÚS 233/09). Text uvedený mimo petitu považuje ústavný súd za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

36. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, síce v odôvodnení svojej sťažnosti načrtnol aj dôvody porušenia svojho práva na ochranu majetku v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru, v rámci vymedzenia petitu svojej sťažnosti však ako porušené označil čl. 1 ústavy a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 13, čl. 17, čl. 41 a nasledujúce dohovoru. Ústavný súd, súc viazaný petitom sťažnosti, preto namietané porušenie práva na ochranu majetku v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru považuje len za súčasť argumentácie sťažovateľa.

Vo vzťahu k uvedeným článkom ústavy a dohovoru, ktoré sťažovateľ označil v petite svojej sťažnosti, však v odôvodnení neuviedol, v čom malo porušenie uvedených práv spočívať, a nepredostrel žiadne argumenty, ktoré by mali porušenie označených práv odôvodňovať. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa zjavne nezodpovedá, nekorešponduje navrhovanému petitu.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 13, čl. 17, čl. 41 a nasl. dohovoru odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

36. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, o ďalších nárokoch sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2016